

Εἰς τὰ ὀπίσω ἐκίνει ἀντίθετον πνεῦμα τὸν πέπλον,
 Τὴν δὲ μελίχρυσον κόμην ἀνέστρεφεν αὔρα ἡδύπνου.
 Ὡς καὶ αὐτὴ ἡ φυγὴ τῆς προσέθετε θέλγητρα νέα.
 Ἄλλ' ἡ ἀκμαῖος Θεὸς δὲν ἀνέχεται πλέον εἰς μάτην
 Νὰ δαπανᾷ μελιχρῆς ἐκφράσεις, ἀλλ' ὅπως ὁ ἔρω
 Ὡθεῖ αὐτὸν εἰς τὰ ἔχνη τῆς τρέχει μὲ βῆμα δρομαῖον.
 Θηρευτικὸς ὅπως κύων ἰδὼν λαγῶν εἰς πεδίον
 Τρέχει κατόπιν αὐτοῦ εἰς τῶν ποδῶν τοῦ ἐλπίζων τὸ τάχος,
 Φεύγει δ' ἐκείνος ὡσαύτως τοὺς πόδας τοῦ ἔχων ἐλπίδα,
 Μὲ ἀνοικτὸν δὲ τὸ στόμα ὁ μὲν νὰ ἀρπάσῃ τὴν λείαν
 Σπεύδει καὶ τείνει τὸ ρύγχος ἐμπρὸς, καὶ πιέζει τὰ ἔχνη,
 Ὁ δ' ἀμφιβάλλει ἐὰν θὰ σωθῇ καὶ τὰ δῆγματα μόλις
 Τοῦ ἐφορμῶντος κυνὸς καὶ τὸ στόμα τὸ ψαῦσον ἐκφεύγει.
 Καὶ ὁ θεὸς καὶ ἡ νύμφη ὡσαύτως, ὁ μὲν ταχύς εἶναι
 Ἐκ τῆς ἐλπίδος, ἡ δὲ ἐκ τοῦ φόβου· ἀλλ' ὁ διώκων
 Μᾶλλον ταχύς, βοηθοὺς τῶν ἐρώτων τὰς πτέρυγας φέρων.
 Εἰς τῆς φυγᾶδος τὰ νῶτα αὐτὸς ἐπιτρέμαται τέλος,
 Καὶ τῶν βοστρύχων εἰσπνέει τὰ μύρα, ἀλλὰ τὰς δυνάμεις
 Αποβαλοῦσα αὐτὴ ὡχρίᾳ, ἐντελὴς ἡττηθεῖσα
 Ἐκ τοῦ καμάτου ταχείας φυγῆς. Πρὸς τὰ ὕδατα ἑρέσει
 Τοῦ Πηνειοῦ καὶ φωνάζει—Βοήθησον, πάτερ μου, ἦδη,
 Οἱ ποταμοὶ ἐὰν ἦσθε θεοὶ, τὸ ὀλέθριον κάλλος,
 Τὸ εἰς τοσοῦτους ἀρέσκον ἀπόλεσον, κρύψον ἀμέσως.—
 Μόλις αὐτὰ ἐδεήθη, καὶ νάρκη βαρεῖα τὰ μέλη
 Καταλαμβάνει αὐτῆς, τρυφερὸς τὰ ἀδρά τῆς τὰ σπλάγχνα
 Περικαλύπτει φλοῖος, μεταβάλλει· ἡ κόμη εἰς φύλλα,
 Γίνονται κλάδοι αἱ χεῖρες, ὁ ποῦς ὁ ταχύς πρὸ ὀλίγου
 Εἰς στερεὰν ἤδη ῥίζαν πατεῖ, καὶ τὸ πρόσωπον κρύπτει
 Ἡ κορυφὴ ἐπὶ τέλους· πλὴν μένει ἐκεῖ ἡ στιλπνότης·
 Ὡς καὶ ἐκείνης ἐρᾶται, καὶ θέσας ἐπὶ τοῦ στελέχους
 Τὴν δεξιάν τοῦ ὁ φοῖβος, τὸ σῆθος αἰσθάνεται πάλλον
 Ἐνδον τοῦ νέου φλοιοῦ, καὶ τοὺς κλάδους θερμῶς περιπτύξας,
 Καταφιλεῖ, ὡπερ σάρκα, τὸ ξύλον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξύλον
 Τοὺς ἀσπασμοὺς ἀποφεύγει, ἐκείνος δὲ λέγει τοιαῦτα.
 —Ἄλλ' ἐπειδὴ πεπρωμένον δὲν ἦτο νὰ γίνης, ὦ Δάφνη,
 Ἡ προσφιλὴς σύζυγός μου, τὸ δένδρον μου ὅμως θὰ ἦσαι.
 Πάντοτε σὺ θὰ στολίζῃς τὴν κόμην ἐμοῦ, τὴν κιθάραν
 Καὶ τὴν φαρέτραν. Τοὺς ἥρωας σὺ θὰ κοσμήῃς τοῦ Λατίου
 Ὅταν θριαμβοὺς ἀγγέλλῃ φωνὴ γεραρά, καὶ μακρόθεν
 Τὸ Καπιτώλιον βλέπῃ πομπὰς, σὺ φρουρὸς πιστοτάτη,
 Πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Αὐγούρου ἐν μέσῳ τὴν δρῶν θέλεις φέρει.
 Ἡ κεφαλὴ μου δὲ ὅπως αἰείποτε τρέφει τὴν κόμην
 Μὴ κειρομένη, καὶ σὺ αἰωνίως τὰ φύλλα σου φέρε.
 Ταῦτα εἰπὼν ὁ Παιῶν σιωπᾷ, κατανεύει ἡ Δάφνη,
 Εὐγνωμονοῦσα δὲ σείει τοὺς κλάδους αὐτῆς, καὶ συγχρόνως
 Ὡς κεφαλὴν τὴν στελπνὴν κορυφὴν τῆς ἐφάνη κινοῦσα.

Α. Α.

Ο ΑΝΘΩΠΩΛΗΣ.

('Ασμάτιον.)

« Ἑλληνίδες μου θλιμμέναις,
 Ποῦ πεγαίνετε εἰς τὴν στράτα,
 Λούλουδα πουλᾷ δροσάτα,
 Λούλουδα καλὰ.
 Τὰ δικά μου εἶν' ἀθῶα,
 Ἀνθηρὰ καὶ μυροβόλα·
 Πάρτε, πάρτε τ' ἄλλα ὅλα
 Εἶν' ἀπατηλά. »

Λεῖψανο κρατῶ ἀγίου,
 Ἑλληνίδες, ἓνα κρίνο. . .
 Γιὰ φιλλὰ δὲν τὸν ἐδίνω
 Οὔτε ἐκατό.
 Τὸν ἐπῆρα ἀπ' τὴν Κύθνο,
 Ἀπ' τὴν Κύθνο, εἶναι θρέμμα
 Χώματος μαζὶ μὲ αἷμα,
 Αἷμα σεβαστό.

Αἶ, τί πάθατε! σταθῆτε,
 Θὰ μὲ ρίψετε μὴ τρέλλαις;
 Εἰσθε φρόνιμαις κοπέλλαις,
 Ἀίγι' οὐ συστολή.
 Τὸ φιλὶ ζητῶ, ἐκείναις
 Μοῦ ἀρπάζουνε τὸν κρίνον
 Καὶ ἀντὶ σ' ἐμὲ εἰς ἐκείνον
 Δίνουν τὸ φιλί.

Ἑλληνίδες μου ὡραῖαις,
 Τοὺς βασιλικούς μου πέτε
 Ποῖά θὰ πάρῃ, εἶναι διέτε
 Ὅλοι φουντοτοί.
 Φουντοτοὶ καμαρομένοι
 Καὶ θρεμμένοι, τώρα ποιά σας
 Θὰ τοὺς πάρῃ, πῶς! καμμιά σας
 Δὲν μοῦ τοὺς ζητεῖ!!

Ἐν φιλὶ ζητῶ γιὰ ὅλους . . .
 Δὲν τὸ δίδετε! τί κρίμμα,
 Τῆς ἀποστροφῆς σας θῦμα
 Τώρα νὰ γενοῦν!
 Ὅλα μου τὰ ἀνθη πέρνουν
 Καὶ τὸ φύλλο καὶ τὸν κλόνον
 Τοὺς βασιλικούς μου μόνο
 Τοὺς περιφρονοῦν!! »

N.